

ת"פ 7092/11/19 - מדינת ישראל נגד יוסף כהן, יהודה כהן, פארגולה באבאגוני

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 7092-11-19 מדינת ישראל נ' כהן ואח'

בפני
המאשימה: כבוד השופטת אליאנא דניאלי
מדינת ישראל
נגד
הנאשמים: 1. יוסף כהן
2. יהודה כהן
3. פארגולה באבאגוני

גזר דין

כתב האישום והכרעת הדין

הנאשמים הורשעו לאחר הבאת הראיות בביצוע עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בצוותא, בניגוד לסעיף 382(א) בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), והסגת גבול בצוותא בניגוד לסעיף 447(א) בצירוף סעיף 29(א) בחוק.

נאשם 2 הורשע גם באיומים, בניגוד לסעיף 192 בחוק.

בהכרעת הדין נקבע כי במועד הרלבנטי עמד סכסוך בין נאשם 1 לבין ר"נ (להלן: "המתלונן"), על רקע אי קבלת צילומי חתונת הנאשם מידי המתלונן, אשר צילם את החתונה.

ביום 20.10.18 בסמוך לשעה 20:30, הגיעו נאשם 1 ובת זוגו אפרת אלמגור (להלן: "אפרת") לביתו של המתלונן, עימו מתגוררים גם נ' אשתו וילדיהם הקטינים. נאשם 1 דפק בדלת כשהוא מזדהה בשם "אריה", וטען בפני אשת המתלונן כי קבע פגישה עם המתלונן. משביקש המתלונן מהנאשם ומאפרת לצאת את הבית, החל ויכוח בין המתלונן לנאשם, אז ביקש הנאשם מאפרת - "תקראי לחבר'ה".

למקום נכנס נאשם 2, הפיל כסאות פלסטיק על הרצפה, ותקף את המתלונן באמצעות אגרופים ובבעיטות, שעה שנאשם 1 משך את המתלונן בשערו והיכה אותו יחד עם נאשם 2. בהמשך הצטרפו גם נאשמים 3 ו-4 (עניינו של נאשם 4 הופרד מהנאשמים שבפני עקב טענות בדבר מצבו הנפשי). גם נאשמים 3 ו-4 והיכו באגרופים ובבעיטות את המתלונן.

למתלון נגרמו חבלות בדמות שטפי דם ושריטות, כמו גם פגיעה בעינו.

יוטעם כי מהעדויות עלה כי בתו הקטינה של המתלון נהדפה על ידי נאשם 4, משקראה לנאשמים לעזוב את אביה. האירוע הופסק לאחר שהקטינה רצה לבית דודה, ר', המתגורר בסמוך, הזעיקה את עזרתו, ולמקום הגיעו גם שכנים נוספים אשר הרחיקו את הנאשמים מהמתלון.

או אז הוסיף נאשם 2 ואיים על המתלון, באומרו - "נהרוג אותך אל תדאג, אם לא תביא את הסרט נהרוג אותך".

ראיות לעונש

לעיני הוגשו המלצת יועצת בית ספרה של בתו בת ה-9 של המתלון, לטיפול רגשי. המסמך מתאר את מצבה הנפשי של הקטינה כמה חודשים לאחר האירוע, אשר כלל נסיגה משמעותית מבחינה רגשית ולימודית. עוד עלה כי הילדה סיפרה שאינה פנויה ללמידה מאז האירוע, ודואגת לאביה.

כן הוגש העתק מהודעת טקסט ששלחה בתו בת ה-14 של המתלון, לאמה, כמה ימים לאחר האירוע נשוא כתב האישום, ממנה עולה כי היא טרודה בשאלה מדוע פחדה ולא סייעה לאביה, וכתבה שתמונות האירוע חרות בראשה.

טיעונים לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על כך שהנאשמים הורשעו לאחר הבאת הראיות.

נטען כי הערכים המוגנים בהם פגעו הנאשמים הם שלומם וכבודו של האדם, הגנה על האוטונומיה של הפרט והגנה על תחושת ביטחונו האישי. בהקשר זה הוסיפה כי הפגיעה היא משמעותית משום שהנאשמים נכנסו לביתו של המתלון, מקום מבצרו, היכו אותו לעיני בני משפחתו, וגרמו לו לחבלות.

עוד צוין כי נאשם 2 איים על המתלון לאחר התקיפה, כי יהרוג אותו.

המאשימה עמדה על נסיבות האירוע, ובהן הסתרת זהות הנאשם 1, באופן המעיד על כוונותיו ועל חששו כי אם יזדהה בשמו האמיתי, דלת ביתו של המתלון לא תיפתח.

כן עמדה המאשימה על הנזק שנגרם למתלון ולבני משפחתו, תוך הפנייה לעדויות המתלון ואשתו, בהן ניתן אמון מלא. עדים אלו עמדו על ההלם שתקף אותם בעת האירוע, הפחד במהלכו ולאחריו. המאשימה התייחסה בהקשר זה למצבה הנפשי של בתו בת ה-9 של המתלון, לאחר האירוע, והזכירה כי אשת המתלון הסכימה לבקשת ההגנה לחשיפת מלוא תיקה הרפואי של הקטינה, ואולם ההגנה בחרה שלא לעשות כן.

עוד הפנתה המאשימה לנזק הפיזי שנגרם למתלון, ממנו הוא סובל עד עתה.

לשיטת המאשימה, תוך הסתמכות על נסיבות האירוע והפסיקה אשר הוגשה, מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל - 20 חודשי מאסר בפועל.

בהתחשב בכך שהנאשמים נעדרי עבר פלילי, עתרה המאשימה למקם את עונשם בשליש התחתון של המתחם, לצד מע"ת, קנס ופיצוי למתלונן.

ב"כ הנאשמים הגיש טרם מועד הדיון 23 עמודים, ובם טיעונים כתובים, תעודות רפואיות ומסמכי המלצה. בטיעוניו בכתב הלין כנגד הרשעתם של הנאשמים, וטען כי האירוע נוצר בשל התגרות המתלונן והתעללות נפשית שלו בנאשם 1 (!). כן נטען כי אם התרחשה אלימות הרי שהיא לא הייתה מתוכננת, כי היא ננקטה ללא חפצים, ונמשכה זמן קצר. נטען כי נאשם 1 חולה בסכרת, וצורפו מסמכים המעידים על עזרתו לזולת והתנדבותו למען הנזקקים. אשר לנאשם 2 נטען כי הוא מטופל תרופתית בשל נזקים שנגרמו לו באירוע, אף הוא סובל מסכרת, וצורפו גם לגביו מסמכים המעידים על תרומתו לחברה.

לגבי נאשם 3 נטען כי הרשעותיו הקודמות נמחקו, ואף בעניינו הוגשו מסמכים שונים המדברים בשבחו.

את טיעוניו בעל פה פתח ב"כ הנאשמים בטענה כי המתלונן ממשיך לסחוט את הנאשם 1, שכן טרם העביר לידי את סרט הוידאו והתמונות מיום חתונתו, אף שנאשם 1 שילם תמורתם.

נטען כי הראיות שהוגשו לעונש, ובהן המסרון ומכתב היועצת מהווים חלק מאותה סחיטה, כי הטופס אינו חתום וכי המסרון הוכתב לילדה. זאת, שכן לשיטתו ילדה בת 9 אינה יכולה לכתוב מיוזמתה את שנכתב במסרון.

לגופם של הטיעונים לעונש, נטען כי שלושת הנאשמים נעדרי הרשעות קודמות, נורמטיביים, אשר לא ביצעו עבירות גם לאחר האירוע, לפני כשנתיים.

נאשמים 1 ו-2 הם כבני 50, ואילו נאשם 3 כבן 75. הנאשמים סובלים מבעיות רפואיות ונוטלים תרופות באופן קבוע.

ב"כ הנאשמים הפנה להמלצות אודות אופיים החיובי, אשר צורפו לטיעונים בכתב, וביקש להפנותם לקבלת תסקיר שירות המבחן. נטען כי מתחם הענישה הנוהג במקרים דומים מתחיל במאסר על תנאי ובהתחייבות או של"צ, תוך הפנייה לפסיקה.

ב"כ הנאשמים אישר כי ייתכן ונאשם 1 סבר כי אם יבוא אל המתלונן, יירתע המתלונן וימסור לו את הצילומים, וביקש כי במסגרת גזר הדין אורה למתלונן להעביר לידי נאשם 1 את צילומי חתונתו.

נטען כי כל הנאשמים סובלים מקשיים כלכליים, כי הם נורמטיביים, ואין מקום להשית עליהם ענישה מרתיעה.

לגבי נאשם 1 נטען כי הוא עובד במחלקת אחזקה באוניברסיטה, וממשכורתו מפרנס שני ילדים.

בהתייחסו לנאשם 2, נטען כי הוא מתקיים מקצבת הביטוח הלאומי ומתגורר עם אמו. לדבריו, הנאשם חסר מקצוע, לומד תורה, והתכוון לעבור הסמכה לרבנות. בהקשר לכך נטען כי הרשעה עלולה לפגוע בעתידו.

לגבי נאשם 3, ציין כי הוא חי מקצבת הביטוח הלאומי.

נאשם 1 בדברו לעונש, טען כי ההליך המשפטי כולו נוהל באופן חד צדדי על ידי המאשימה, אשר עשתה יד אחת עם משטרת ראש העין. לדבריו, הוא מעולם לא הסתכסך עם איש ולא נקט באלימות. כן חזר על גרסתו, לפיה לא התפרץ לביתו של המתלון, ופנה אליו לאחר שנועץ בעורכת דין.

נאשם 2 בדברו לעונש, הלין על הרשעתו, וטען כי השוטר שהיה במקום האירוע תיעד את הדברים באופן חלקי, וכי המתלון הוא שתקף אותו. כן טען כי בשנים האחרונות אינו עובד שכן סעד את אחותו ואת אביו, וכיום הוא מקבל הבטחת הכנסה ומטפל באמו ובאחות נוספת.

נאשם 3 בדברו לעונש, ציין כי הוא מכיר את הנאשמים, שהם כהנים, מבית הכנסת. לטענתו הם לא הרימו יד באירוע, והורשעו מאחר שהשוטרים מכירים את המתלון ובני משפחתו.

דין והכרעה

במסגרת הכרעת הדין קבעתי כי מהעדויות שהוצגו בפניי עלה כי נאשם 1 הוא מחולל האירוע, משלא היה שבע רצון מן השירות אותו קיבל מהמתלון. בעקבותיו הגיעו שלושת הנאשמים האחרים, כשהם תוקפים את המתלון מבלי להחליף עימו מילה, הכל על מנת לקבל מהמתלון את השירות אותו דרש נאשם 1. כל אחד מארבעת הנאשמים תקף בעצמו את המתלון, כשנאשמים 1 ו-2 הם הרוח החיה במעשים. נאשם 2 העיף כסאות, הכה את המתלון, ובמקביל תקף אותו גם נאשם 1. הם משכו בשערו והטיחו בו אגרופים ובעיטות, ובהמשך גררו הארבעה את המתלון אל מחוץ לביתו.

אשת המתלון העידה כי הנאשמים התנהגו כחיות ופראי אדם, ותארה את ההלם והפחד שנפל במהלך האירוע על בני המשפחה, וכך גם לאחריו, משהיא ובתה לא הצליחו להגן על המתלון ולהרחיק מעליו את הנאשמים.

במסגרת האירוע נעל את עצמו בנו של המתלון בחדרו, מחמת הפחד, ואחת הבנות אף הותקפה על ידי נאשם 4.

התקיפה כללה מספר שלבים, החלה בתוך ביתו של המתלון והסתיימה מחוצה לו, לאחר שנגרר כאמור על ידי הנאשמים אל מחוץ לבית. התקיפה נעשתה על ידי ריבוי מעורבים, בוצעה לנגד עיניהם ההמומות והמפוכדות של אשת המתלון וילדיו הקטינים, והסתיימה רק לאחר שהוזעקה המשטרה ושכנים ובני משפחה נזעקו אף הם על מנת להרחיק את הנאשמים מהמתלון. בסיום האירוע התברר כי למתלון נגרמו חבלות של ממש, ומעבר לחבלות הפיזיות נותרו צלקות נפשיות אצל המתלון ובני משפחתו. נפגעו באופן ממשי תחושת הביטחון שלהם בביתם-מבצרם, וכן פגעו הנאשמים בזכות המתלון לשלום גופו. בעניין זה אזכיר את המסמכים שהוצגו על ידי המאשימה במסגרת הטענות לעונש, המלמדים שבתו בת ה-9 של המתלון החלה בטיפול פסיכולוגי לאחר האירוע, ובתו הגדולה יותר הידרדרה באופן משמעותי בלימודיה. כן אזכיר את המסמכים הרפואיים ואת עדויות המתלון ואשתו באשר לנזקים שנגרמו

למתלון, ובכללם קרע בען וכן חבלות על גבו, פניו, וחזהו.

לא למותר להזכיר כי הודעת נאשם 4 הוגשה בהסכמה, ונמצא כי היא מופרכת על פניה, באופן אשר יש בו כדי להעיד על מיהות האדם איתו בחר להגיע נאשם 1, לכאורה על מנת להשכין שלום. הודעה זו מצטרפת לעדויות העדים, אשר תיארו נאשם זה כתמהוני, הזוי ו"מטורלל".

בנסיבות אלו, כאשר הנאשמים לא שוחחו כלל עם המתלון, כאמור, נדחתה טענתם כי הגיעו לפתור את הסכסוך בדרכי נועם.

עסקין ב-4 נאשמים שהגיעו יחדיו במפתיע לביתו של המתלון במוצאי השבת, כדי לדרוש ממנו את סרט החתונה של נאשם 1. די נקודות זמן היו לנאשמים לאורך הארוע, בו צעקו ונזעקו בני משפחת המתלון, על מנת לחדול ממעשיהם, ואולם הם לא עשו כן באף שלב, עד שלא הופסקה התקיפה באמצעות השכנים ובני המשפחה.

לא למותר להזכיר כי המתלון העיד כי ילדיו צרחו במהלך האירוע, כי הוא אינו זוכר חלקים מהאירוע, הוא סבר כי התעלף במהלכו, ולפתע מצא את עצמו מחוץ לביתו כשהוא חבול ומוכה. גיסתו של המתלון, אשר הגיעה לקראת סוף האירוע, העידה כי הנאשמים נהגו באמוק.

אף לאחר שלכאורה נרגעו הרוחות והאירוע הסתיים עם הגעת המשטרה למקום, איים נאשם 2 על המתלון.

כל אחד מהנתונים שלעיל - ריבוי המעשים, ריבוי הנאשמים, שלבי התקיפה השונים, ביצוע המעשים לנגד עיני משפחתו של המתלון, והחבלות שנגרמו, יש בו כדי לחייב ענישה ממשית, אשר תבטא את אופיו של האירוע במלואו, מכח עקרון ההלימה, העיקרון המנחה בהתאם לס' 40 בחוק.

בית המשפט העליון עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות האלימות, על כך שעבירות אלו מערערות את ביטחונם האישי של אזרחי המדינה, ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוען, כשעל העונש לבטא את הסלידה ממעשי האלימות. הוטעם כי על רקע התגברות מעשי האלימות, ניכרת מגמה בפסיקה של החמרה בענישה בעבירות אלו (ר' ע"פ 799/19 צ'קול נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.7.19 (פורסם בנבו)).

כן הוטעם כי -

"אף אם אדם נקלע לסיטואציה מתסכלת או מרגיזה אינו יכול להביא לפתרונה באמצעות כוח הזרוע" (ע"פ 10538/09 דוד למקוניאן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 22.7.10 (פורסם בנבו)).

בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, ניתן ביום 10.11.09 (פורסם בנבו) נקבע:

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות יטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג וברזל".

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי בנסיבות דומות, הושתו על נאשמים עונשי מאסר, כמפורט להלן:

ברע"פ 558/17 **בן עמי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 18.1.17 (פורסם בנבו), הודה המבקש בביצוע איומים, תקיפה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, משתקף באמצעות חפץ את המתלונן וכן את אביו ושכנו של המתלונן שנחלצו לעזרתו. המבקש נידון ל-8 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. בקשתו כי המאסר יומר למאסר בעבודות שירות נדחתה.

ברע"פ 2114/13 **עבד אל האדי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 20.3.13 (פורסם בנבו), נדחתה בקשת המבקש, אשר הודה בגרימת חבלה ממשית בצוותא בכך שיחד עם שני בניו הקטינים ואדם נוסף תקפו מתדלק בתחנת דלק, לאחר דין ודברים במהלכו גידף המתדלק את המבקש והפנה לעברו אצבע משולשת. במהלך התקיפה הוכה בראשו המתדלק על ידי בנו הקטין של המערער והאדם הנוסף, בעת שהמבקש עמד על המתדלק. המבקש נידון ל-6 חודשי מאסר, חרף המלצת שירות המבחן להשית עליו מאסר בעבודות שירות.

ברע"פ 4883/12 **שלום דוד הררי נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.6.12 (פורסם בנבו), נידון מבקש שהודה בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית. המבקש היכה בצוותא עם אחרים נהג מונית, כשמעשהו התבטא בהשלכת אבן שפגעה ברגלו של הנהג. נוכח המלצת שירות המבחן, גיל צעיר ונסיבות מקלות, נידון תחילה ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות ומבחן, אולם בערעור המדינה הוחמר עונשו ל-12 חודשי מאסר. בקשתו נדחתה, כשבית המשפט העליון הטעים:

"התנהגות אלימה מעין זו, היא בגדר תופעה חמורה ומסוכנת, המתפשטת בקרבנו ואוכלת בנו בכל פה. על בתי המשפט לעשות כל שלאיל ידם על מנת להוקיע ולמגר תופעה זו, גם בדרך של ענישה הולמת".

ברע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.10.12 (פורסם בנבו), נדחתה בקשת מבקש אשר הורשע בביצוע תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שתקף שני מתלוננים במסעדה בה שהו. חלק מהתקיפות נעשו בעזרת חפץ. על יוזם האירוע הושתו 18 חודשי מאסר, ועל מבקש זה הושתו 11 חודשי מאסר וענישה נלווית, חרף הבעת בושה וחרטה על המעשים.

יצוין כי פסיקה אליה הפנתה ההגנה אינה מאפשרת להקיש למקרה שבפניי, שכן באותם מקרים מדובר היה במי שהודה ואף עבר הליך טיפולי, ונידון לפיכך גם לצו מבחן (ת"פ (שלום כפ"ס) 61701-07-14, **מדינת ישראל נ' בנאת**, ניתן ביום 12.9.18 (פורסם בנבו)), במי שחלפו למעלה מ-4 שנים ממועד ביצוע המעשים והמתלונן ביקש לבטל את התלונה וסלח לנאשם (ע"פ (מחוזי מרכז) 16160-10-11, **טבצ'ניק נגד מדינת ישראל**, ניתן ביום 25.12.11 (פורסם בנבו)), ועוד.

בהתחשב בנסיבות הארוע, בערכים שנפגעו ובמדיניות הענישה, אני מוצאת כי יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בעניינם של הנאשמים החל מ-9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 20 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית.

הנאשמים שבפניי אמנם נעדרי עבר פלילי (לטענת בא כוחם, הרשעות נאשם 3 התיישנו), ואולם הם לא נטלו באף שלב אחריות על מעשיהם ולא הביעו חרטה, ואף במסגרת הטיעונים לעונש המשיכו לטעון כנגד המתלונן ולהכפישו.

הם לא עברו הליך טיפולי המלמד על הפחתת המסוכנות, ובנסיבות אלו אין מנוס מהשתת ענישה ממשית עליהם.

כמבואר לעיל, הנאשמים תקפו באופן ברוטאלי וחסר רסן את המתלונן, בתוך ביתו שלו, לנגד עיני בני משפחתו, כשהם מגיעים לביתו במוצאי השבת במפתיע, ומשתמשים בכיסאות, אגרופים ובעיטות. הם לא חדלו ממעשיהם גם כאשר המתלונן היה שרוע על הרצפה, והגם שבני משפחתו צעקו וניסו להפסיק את האלימות. בתו של המתלונן, אשר ניסתה להפסיק את האירוע, הותקפה אף היא (ע"י נאשם 4).

המתלונן נגרר מתוך ביתו החוצה, ונגרמו לו חבלות ממשיות.

כל אלה מחייבים ענישה ממשית.

לצד זאת, מצאתי לאבחן בין עוונשיהם של נאשמים 1 ו-2 לעונשם של נאשם 3. הגם שנאשם 3 הורשע באותן עבירות בהן הורשעו נאשמים 1 ו-2, מן העדויות עלה כי הוא לא היה הרוח החיה באירוע.

התרשמתי אמנם כי עסקינן באדם סוער, אשר התקשה לשמור על כללי ההתנהגות גם באולם בית המשפט, ועם זאת, בסופו של יום באתי לכלל מסקנה כי יש להשית עליו עונש קל מהעונש לו ידונו הנאשמים האחרים, בהתחשב בחלקו באירוע, כמו גם בגילו ובמצבו הכלכלי.

נוכח מכלול הנסיבות נמצא כי יש להשית על הנאשמים גם פיצוי כספי הולם.

לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

על כל אחד מנאשמים 1 ו-2

א. 12 חודשי מאסר.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות או איומים.

ג. פיצוי למתלונן בסך 6000 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.5.21 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ד. קנס בסך 1000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים, ביום 1.10.21 וביום 1.11.21.

הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשם ביום 1.6.21 בשעה 8:00 בבית המעצר "הדרים" בהעדר מיון מוקדם.

על נאשם 3

א. 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת אלימות או איומים.

ג. פיצוי למתלונן בסך 4000 ₪. הפיצוי ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.5.21 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

ד. קנס בסך 1000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-2 תשלומים שווים, ביום 1.10.21 וביום 1.11.21.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות במחוז מרכז ביום 16.8.21 בשעה 08:00.

העתק גזר הדין יישלח לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, א' אייר תשפ"א, 13 אפריל 2021, במעמד הצדדים.

